

Musikalsk festfyrværkeri

**Føroya Symfoni-
orkesters nytårs-
konsert i Nordens
Hus søndag den 11.
januar**

UMMÆLI
Bo Isholm

Den tiende nytårskonsert

Så har de gjort det igen! Søndag den 11. januar levede Føroya Symfoniorkester vanen tro et festfyrværkeri af en nytårskonsert for tiende år i træk. Jubilæumskonserten stod på ingen måde tilbage for de ni foregående – tværtimod. Orkesterets spillestandard er stadigt stigende, og det er publikumsinteressen også – endda i en grad, som må vække til eftertanke. Trods eftermiddagens ekstrakonsert gik mange mennesker forgæves i dagene forinden i et forfængeligt håb om at skaffe

sig en billet. Nytårskonserten er med god grund blevet et trækplaster, der er ved at sprænge sine egne rammer. Et positivt problem, kunne man indvende, men selv det kræver også sin løsning. Nordens Hus er Føroya Symfoniorkesters naturlige hjemsted, og det ville være en stor skam at flytte konserten andre steder hen. Men hvad så? Skal vi fremover forvente os flere ekstrakonsorter eller bare indstille os på at overnatte i soveposer foran Nordens Hus inden billet-salget starter?

Tropehuset

Spørgsmålet er også, hvor meget, man kan byde de optrædende. To koncerter på en dag med et krævende program er i sig selv noget af en marathonsarbejdsdag, og problemer med ventilationsanlægget i konsertsalen

gjorde absolut ikke omstændighederne bedre. Allerede om eftermiddagen var der varmt, men ved aftenkonserten havde temperaturerne nået tropiske højder, hvilket tydeligvis påvirkede såvel instrumenter som musikere. For slet ikke at tale om publikum. Tilskuerpladserne skrånede opad i salen, og på de bageste rækker højest oppe herskede ganske enkelt saunalignende tilstande – et problem, jeg ikke tidligere har oplevet så udtalt i Nordens Hus.

Højdepunkter

Når dette er sagt, vil jeg gerne understrege, at det – omstændighederne til trods – lykkedes samtlige medvirkende at berige publikum med en særdeles underholdende konsertoplevelse på et højt kunstnerisk niveau, hvor humor og

alvor vekslede imellem hinanden og hvor fællessang afløstes af magiske øjeblikke af den slags, hvor man pludselig ikke længere lytter med ørerne, men med hjertet.

En langt program bestående af korte musikstykker er svært at anmelde i detaljer, uden at det får karakter af opremsning, så jeg vil her koncentrere mig om højdepunkterne, som der til gengæld var mange af. Typisk for nytårskonserten var programmet bygget op omkring 1800-tallets Wienermusik krydret med korskang, skæmt og solistiske indslag. Nikolaus Kapnas spillede solostemmen i Camille Saint-Saëns virtuose »Introduction et Rondo capriccioso« for violin og orkester med en sådan musikalsk autoritet, at de skrevne noder blev transformeret til sensuel energi og sprudlende elegance. De to danske sangsolister – sopranen Nina Pavlovsky og tenoren Niels Jørgen Riis –

bidrog ligeledes med deres stemmepragt og kolossale overskud til nogle af konsertens absolutte højdepunkter i sange for bl.a. La Bohème, Den Glade Enek og Smilets Land. Nytårskoret var i år et imponerende mandskor af en størrelse, der sjældent er lejlighed til at opleve. Hele 60 sangere, som korlederen Bjørn Restorff havde håndplukket fra bl.a. Torshavn Mandskor, Ebenezerkoret og Havnarkoret.

Det var en sand fornøjelse at høre dette nytårskor folde sig ud i Pilgrimskoret fra Richard Wagners opera Tannhäuser, og i 4. sats af Franz Liszts Faust Symfoni lykkedes de hundesvære korindsatser perfekt. Skæg og ballade er også et af de faste ritualer ved nytårskonserten og morsomt var det at se slagtojsspillerne udklædt i regntøj og parody, mens de simulerede tordenvejr i konsertens første nummer – Johan Strauss »Unter Donner und

Blitz«. Slagtojsspillerne, som ellers ofte er en lidt overset og miskendt orkestergruppe, kommer virkeligt på arbejde ved nytårskonserten med både sjove, koloristiske og pompose bidrag til orkesterspillet og ved denne lejlighed løste de opgaven med bravour. Sunleif Rasmussens til lejligheden komponerede fanfare for 4 væderhorn fra Porkeri var ligeledes ment som en musikalsk vits, der promte fremkaldte spontane reaktioner fra publikum.

Det særegne orkester

Mange tanker løber igennem en anmelders hoved både under konserten og bagefter, og det er langt fra alle, der har med selve musikken at gøre.

Det slog mig hvilken særegen rummelighed, der ikke blot af nødvendighed, men også på en meget positiv måde kendetegner Føroya Symfoniorkester. Or-

kesterets kerne består som bekendt af musikskolens lærere med dirigenten Martin Mouritsen som den stabile ankermand, men man får også øje på dygtige musikskoleelever, tidligere musikskoleelever, som i dag uddanner sig på konservatorier udenlands, unge nyuddannede musikere, som er vendt hjem til det færøske musikliv, gode amatører, som har støttet orkestrets arbejde i årevis og sidst men ikke mindst de til lejligheden indkaldte udenlandske musikere, som udfylder de sidste tomme pladser i orkesteret. Som eksempler kunne nævnes den professionelle cellist fra Leningrad, der benyttede lejligheden til at besøge sin datter på Færøerne samt to af dansk musiklivs virkelige store navne violinisten Peder Elbæk og cellisten Morten Zeuthen – begge forøvrigt synligt imponerede af såvel kor som orkester. Hvor den økonomiske støtte fra land, kommune og

private sponsorer hører op, tager venskabsbånd og good will over og skaber helt specielle oplevelser. At se en 13-årig musikskoleelev sidde næsten side om side med en nyligt pensioneret professor fra Det Kgl. Danske Musikkonservatorium var for mig en sådan speciel oplevelse. Den ene står på tærsklen til et langt liv med musikken som ledsager. Den anden kan se tilbage på et langt liv fyldt med alle de anerkendelser, en dansk elitemusiker kan drømme om. Men begge udfylder de en plads i helheden som jævnbyrdige medspillere, lige koncentrerede, begge yder de deres allerbedste. Så er det, man i et langt øjeblik forstår musikken som grænsoverskridende betydning – hvordan musikken bygger bro på trods af alder, nationalitet, livserfaring og stort set alle andre forskelle os mennesker imellem.

